

Sygn. akt VI Ka 523/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 września 2015 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Maciej Schulz (spr.)

Sędziowie: SO Małgorzata Bańkowska

SO Marek Wojnar

Protokolant: p.o. protokolant sądowy Marta Piotrowska

przy udziale prokuratora Grażyny Maleszewskiej

po rozpoznaniu dnia 2 września 2015 r. w W.

sprawy J. W. syna W. i J. z d. W. ur. (...) w P.

oskarżonego o przestępstwo z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

sprawy A. S. syna M. i M. z d. S. ur. (...) w P.

oskarżonego o przestępstwo z art. 280 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie

z dnia 1 grudnia 2014 r. sygn. akt II K 947/13

wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy; zwalnia oskarżonych J. W. i A. S. od ponoszenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów W. T. i K. P. kwoty po 516,60 złotych obejmujące wynagrodzenie za obronę z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT.

SSO Małgorzata Bańkowska SSO Maciej Schulz SSO Marek Wojnar

Sygn. akt VI Ka 523/15

UZASADNIENIE

sporządzone w trybie art. 457 § 2 k.p.k. w części dotyczącej J. W..

R. B., J. W., A. S. oraz J. K. zostali oskarżeni to, że: w dniu 16 lutego 2013 roku w msc. L. ul. (...) woj. (...) na terenie stacji paliw (...) działając w ramach podziału ról wspólnie i w porozumieniu oraz z ustalonym nieletnim stosując wobec pracownika stacji M. M. (2) przemoc w postaci uderzenia w twarz i głowę, szarpania oraz kopania po całym ciele w wyniku czego doznał on obrażeń ciała w postaci urazu głowy, co skutkowało naruszeniem czynności narządu ciała i rozstrojem zdrowia w/w pokrzywdzonego na okres poniżej 7 dni, dokonali zaboru w celu przywłaszczenia szuflady z zawartością pieniędzy w kwocie 800 zł. oraz kart doładowań do telefonów komórkowych wartości 400 zł. oraz pięciu

zeszytów A5 zawierających notatki dot. tankowania pojazdów powodując straty o łącznej wartości 1200 zł. na szkodę E. S., tj. o czyn z art. 280§ 1 kk zaś wobec J. W.

o czyn z art. 280§ 1 kk w zb. z art. 157§2 kk w zw. z art. 11 §2 kk

Sąd Rejonowy w Legionowie wyrokiem z dnia 1 grudnia 2014r. w sprawie o sygn. akt II K 947/13 R. B. uznał winnym popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 280§ 1 kk skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności; J. W. uznał winnym popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 280§ 1 kk w zb. z art. 157§2 kk w zw. z art. 11 §2 kk skazał go, zaś na podstawie art. 280§1 kk w zw. z art. 11 §3 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności; A. S. uznał winnym popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 280§ 1 kk skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności; J. K. uznał winnym popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 280§ 1 kk skazał go na karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego R. B. warunkowo zawiesił na okres 5 (pięciu) lat próby. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego A. S. warunkowo zawiesił na okres 4 (czterech) lat próby. Na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk wymierzył oskarżonemu R. B. karę grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 10 (dziesięciu) złotych. Na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk wymierzył oskarżonemu A. S. karę grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 10 (dziesięciu) złotych. Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej oskarżonemu J. K. kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 8 sierpnia 2013 roku do dnia 10 sierpnia 2013 roku. Na podstawie art. 44 § 2 kk orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego wykazanego na k-274 pod poz. 1. Na podstawie art. 230 § 2 kpk nakazał zwrócić oskarżonemu A. S. dowód rzeczowy wykazany na k- 274 pod poz. 3, zaś oskarżonemu J. W. dowód rzeczowy wykazany na k- 274 pod poz. 2. Na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonych od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania przejmując je na rachunek Skarbu Państwa. Zasądził ze Skarbu Państwa na rzecz adw. K. P. kwotę 504 (pięćset cztery złote) plus należny podatek VAT, zaś na rzecz adw. W. T. kwotę 420 (czteryście dwadzieścia) złotych plus należny podatek VAT tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu.

Obronca oskarżonego J. W. zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze. Zarzucił na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu J. W. kary 2 lat bezwzględnie pozbawienia wolności w stosunku do właściwości i warunków osobistych oskarżonego oraz jego zachowania się po popełnieniu przestępstwa. Podnosząc ten zarzut na zasadzie art. 437 §1 i § 2 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie warunkowego zawieszenia kary 2 lat pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego J. W. jest niezasadna, dlatego wniosek w niej zawarty nie zasługiwał na uwzględnienie.

Kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku wykazała, że Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie w sprawie. Zgromadzony materiał dowodowy poddał wnikliwej ocenie zgodnej z regułami art. 7 k.p.k. i właściwie uzasadnił wydane rozstrzygnięcie. Ustalenia faktyczne poczynione przez sąd I instancji co do przebiegu zdarzenia objętego aktem oskarżenia, w tym podziału ról pomiędzy jego sprawcami, znajdują pełne oparcie w ujawnionym w toku przewodu sądowego materiale dowodowym.

Zdaniem Sądu Okręgowego w pełni słuszna jest dokonana przez sąd I instancji ocena zachowania oskarżonego J. W.. Sąd, który wymierza karę, zobowiązany jest kierować się zasadami, o których mowa w art. 53 k.k. Te zaś nakazują wziąć pod uwagę okoliczności takie jak stopień winy sprawcy przestępstwa, czy stopień społecznej szkodliwości czynu, którego się dopuścił. Konieczne jest również, aby wymierzona kara czyniła zadość zasadom prewencji ogólnej wyrażającej się w potrzebie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i prewencji szczególnej, która odnosi się do samego sprawcy. W ocenie Sądu Okręgowego wymierzona oskarżonemu kara uwzględnia powyższe dyrektywy.

Wbrew twierdzeniom skarżącego w stosunku do J. W. brak jest pozytywnej prognozy kryminologicznej, której istnienie jest niezbędne dla zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia kary. Okoliczności, na które wskazuje obrońca, tj. przyznanie się do popełnienia zarzucanego czynu i wyrażenie skruchy, zostały wzięte pod uwagę przez sąd I instancji i znajdują odzwierciedlenie w wymiarze kary. Wszakże kara 2 lat pozbawienia wolności to najniższa kara, jaką przewiduje art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 1 k.k. penalizujący zachowanie przypisane oskarżonemu. Trzeba jednak wskazać, że w obliczu pozostałych, obciążających oskarżonego okoliczności, przyznanie się do winy nie uzasadnia ofiarowania oskarżonemu dobrodziejstwa jakim jest warunkowe zawieszenie kary. J. W. w dniu zdarzenia wyczerpał swoim zachowaniem znamiona dwóch przestępstw- przestępstwa dokonania rozboju oraz przestępstwa spowodowania naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia trwającego nie dłużej niż 7 dni. Jako jedyny spośród wszystkich sprawców zdarzenia używał wobec pokrzywdzonego przemocy fizycznej. Powyższe musiało zostać wzięte pod uwagę przez sąd. Tym samym należało uznać, że J. W. dopuścił się przestępstwa o wysokim stopniu społecznej szkodliwości. Ponadto za wymierzeniem wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania przemawia również to, iż jest on osobą dotychczas kilkakrotnie karaną (por. k.514). W związku z powyższym jedynie kara pozbawienia wolności o charakterze bezwzględny będzie w stanie zabezpieczyć oskarżonego przed powrotem na drogę przestępstwa w przyszłości i odniesie pożądany skutek zarówno w stosunku do niego samego, jak i dla całego społeczeństwa.

Z tychże względów Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska skarżącego, jakoby wymierzona J. W. kara była rażąco niewspółmierna. Wpływu na rozstrzygnięcie sądu odwoławczego nie może mieć, podnoszone przez obrońcę, podjęcie przez J. W. leczenia uzależnienia od alkoholu.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w wyroku.